

**توقیف هزار کانینتر
متعلق به چای دیش**

هزار کانینتر متعلق به چای دیش توقیف شد. به گزارش ایسنا، عبدالمجید اجتهادی، رئیس سازمان جمع‌آوری و فروش اموال تملیکی از توقیف هزار کانینتر متعلق به چای دیش خبر داد و اعلام کرد: دستور فروش فوری اموال کوروش کمپانی صادر شده است. اجتهادی (شنبه) در نشست خبری اعلام کرد: اموال کوروش کمپانی در تهران و قشم بعد از توقیف در اختیار سازمان جمع‌آوری و فروش اموال تملیکی قرار گرفته و دستگاه قضایا تکلیف کرده هر چه سریع‌تر این اموال به فروش برسد. به گفته وی، خودرو، املاک و تعداد زیادی موبایل جزو این اموال است که تیرماه بعد از ارزش گذاری، فرایند فروش انجام خواهد شد. اجتهادی تصریح کرد: اموال کوروش کمپانی در خارج از کشور نیز شناسایی و تعیین تکلیف خواهد شد. او گفت: برخی تجهیزات صنعتی وارداتی به‌عنوان متروکه در اختیار سازمان قرار داده شده است. کمتر از ۱۰ درصد این چای غیرقابل مصرف بوده و منهدم خواهد شد.

**واگذاری زمین برای طرح‌های
کشاورزی تسهیل شود**

واگذاری زمین برای اجرای طرح‌های کشاورزی و تولیدی ساده‌سازی و تسهیل شود. رضا افلاطونی، رئیس سازمان امور اراضی کشور در گفت‌وگو با خبرنگاری مهر گفت: فرایند واگذاری باید استعلامات زائد حذف و ارائه خدمات به مردم تسریع شود. وی افزود: دستورالعمل تخصصی واگذاری زمین برای طرح‌های کشاورزی و تولیدی به زودی تدوین و ابلاغ شود تا مشکلات بهره‌برداران در این حوزه حل شود. رئیس سازمان امور اراضی کشور اضافه کرد: سازوکار نظارت‌ها در فرایند واگذاری باید ساماندهی و تقویت شود و طبق قانون دستگاه‌های صادرکننده موافقت اصولی و جواز تأسیس باید هر ۶ ماه یک بار گزارش‌های نظارتی خود را ارائه دهند. افلاطونی بر پیگیری جدی برای افزایش بهره‌وری، تسریع در کارها و ارائه خدمات به ارباب رجوع از سوی دفاتر تخصصی تأکید کرد و گفت: تصمیم‌های اتخاذ شده در نشست‌های شورای معاونان و مدیران لازم‌الاجرا است و همه همکاران باید به این موضوع توجه داشته باشند. به گفته وی، رضوانی سامانه اصلاحات ارضی، هیئت‌های دارای ۷ عضو و واگذاری زمین و شورای عالی نیز برای دستیابی هر چه زودتر به نتیجه، با جدیت پیگیری شود.

**مصرف برق پایتخت از راه دور
پایش می‌شود**

با نصب بیش از ۱۷۲ هزار کنتور هوشمند، بالغ بر دو هزار مگاوات از مصرف برق کلان شهر تهران از راه دور رویت‌پذیر و تحت رصد و نظارت لحظه‌ای است. به گزارش خبرنگاری مهر، مسعود عزیزی، معاون فروش و خدمات مشترکان برق پایتخت با اشاره به اقدامات گسترده این شرکت در جهت هوشمندسازی شبکه توزیع برق شهر تهران از رویت‌پذیری دو هزار مگاوات از بار شبکه توزیع برق شهر تهران خبر داد و گفت: حدود ۷۰۰ مگاوات از این میزان مصرف، علاوه بر رویت‌پذیری و پایش، کنترل‌پذیر است. وی افزود: با هدف استفاده بهینه از منابع انرژی و صیانت از حقوق مشترکان، با تلاش همکاران ما در مجموعه برق پایتخت، تمامی مشترکان اداری و صنعتی شهر تهران مجهز به کنتور هوشمند شده و براساس برنامه‌ریزی انجام شده مقرر شده است مشترکان خانگی و تجاری پر مصرف شهر تهران نیز مجهز به کنتورهای هوشمند شوند.

سوءبرداشت سیاسی درباره انرژی

نامزدهای چهارمین انتخابات ریاست جمهوری چگونه آدرس‌های غلط را به عنوان راهبرد ارائه می‌دهند

▼ ایده جلیلی درباره نفت چه بود؟

جلیلی، چهره محافظه‌کار و مؤسس ایده دولت در سایه، در یکی از مناظره‌های خود گفت: آنهایی که نفت را از ما خریداری می‌کنند آن را تبدیل به فناوری می‌کنند و چند برابر قیمت به ما می‌فروشند، ما می‌توانیم نفت را به فرآورده تبدیل کنیم بعد آن را تبدیل به صنایع پایین دست پتروشیمی کنیم. اگر پنج تا پتروپالایشگاه مثل پتروپالایشگاه خلیج فارس داشته باشیم از فروش نفت بی‌نیاز می‌شویم و آن تبدیل به فرآورده می‌کنیم.

▼ «پتروپالایشگاه» اساساً چه تفاوتی با «پالایشگاه» دارد؟

کار ستاره خلیج فارس تولید میعانات گازی است و ربطی به نفت ندارد و ۱۴۰۵ حتی برای این پتروپالایشگاه هم میعانات گازی که می‌آوریم، دوم اینکه پالایشگاه‌سازی منسوخ شده و هر پالایشگاهی بعد از ۲۰۳۰ به بهره‌برداری برسد ضررده می‌شود ضمن آنکه ساخت پالایشگاه بیشتر از ۷ سال در ایران طول می‌کشد. این را هم باید افزود که قطعات اصلی پالایشگاه از همان چند کشوری می‌آید که ایشان و همکارانشان از کره زمین جدایشان کردند. «پتروپالایشگاه‌ها» نسل جدیدی از «پالایشگاه‌ها» محسوب می‌شوند که بر تجمیع مجتمع‌های پالایش و پتروشیمی تأکید دارند. به عبارت ساده‌تر، در مجتمع‌های پتروپالایشگاهی هدف تنها تولید بنزین، نفت و گاز نیست بلکه در کنار تولید این محصولات، تأمین خوراک مورد نیاز مجتمع‌های پلیمری و شیمیایی هم انجام می‌شود. به بیان باز هم ساده‌تر، در یک مجتمع پتروپالایشگاهی، موادی تولید می‌شوند که می‌توان بعداً آنها را به موادی با ارزش افزوده بالاتر (مثلاً در صنایع داروسازی) تبدیل کرد. در واقع، خروجی پتروپالایشگاه‌ها دست کم ۳۰ نوع فرآورده مایع و جامد با قابلیت انبار راحت نسبت به نفت خام است که سودآوری بسیار بالاتری در مقایسه با خام‌فروشی و حتی تولید سوخت دارند. بنابراین، ساخت پتروپالایشگاه بد نیست اما مسئله آنجاست که این ۱۰ پتروپالایشگاه نیاز به حداقل ۷۰ میلیارد دلار منابع ارزی دارند. همچنین خوراک ستاره خلیج فارس میعانات گازی است نه همه پتروپالایشگاه‌ها، در واقع مشکل اساسی احداث «پتروپالایشگاه» هزینه بسیار بالای مورد نیاز برای ساخت این سازه‌های فنی و پیچیده است. بررسی مشخصات پنج مجتمع پتروپالایش در حال ساخت در چین و عربستان نشان می‌دهد مجموع ظرفیت اسمی این مجتمع‌های پتروپالایشی ۲ میلیون و ۶۰۰ هزار بشکه در روز و سرمایه‌گذاری مورد نیاز برای اجرایی شدن این طرح‌ها حدود ۶۹ میلیارد و ۸۵۰ میلیون دلار است. به عبارت ساده‌تر، به‌طور متوسط حجم سرمایه‌گذاری برای فرآوری یک بشکه نفت در این مجتمع‌های پتروپالایشی، معادل ۲۷ هزار دلار برآورد شده است. این در حالی است که با توجه به وابستگی ایران به اخذ لیسانس و واردات تجهیزات خاص از خارج از کشور، هزینه طراحی و ساخت مجتمع‌های مشابه پالایشگاهی در ایران، حداقل ۲۰ تا ۲۰ درصد بالاتر از سایر مناطق دنیا است.

▼ درایت مغفول در بخش انرژی

عبدالله باباخانی، کارشناس بین‌المللی انرژی در گفت‌وگو با «هم‌میهن» از بحران انرژی و اشتباه استراتژیک در بی‌توجهی به انرژی‌های نو می‌گوید: تقریباً یک هفته از تبلیغات ریاست‌جمهوری درباره انرژی گذشته است و کاندیداها نشان داده‌اند که در بخش انرژی دارای دانش خاصی نیستند و از آماری که در اختیارشان قرار گرفته هم نمی‌توانند استفاده کنند. او که معتقد است این مسئله به خودی خود ایرادی ندارد

مریم رحیمی
خبرنگار اقتصادی

همه می‌دانند جهان دیگر وابسته به نفت و فرآورده‌های نفتی نیست؛ همه به جز کاندیداها ریاست‌جمهوری، اقتصاد جهان به سمت راهکارهای فناورانه‌محورتر پیش رفته و دیگر دنیا از نفت اشباع شده است. عصر متاورس و واقعیت‌های مجازی است نه نفرین منابع و بیماری هلندی. حتی رقابت میان کشورهای نفتی حالا دیگر مدتی است که بر سر صادرات هر چه بیشتر نفت نیست و زمین بازی در این حوزه هم تغییر کرده است اما زمین بازی کاندیداها، همچنان برنامه‌های «دولت در سایه» است. ایده‌های رنگ و رو رفته و قدیمی که دیگر نه در جهان طرفدار دارد و نه حتی بدنه محافظه‌کارتر کشور، جانی برای اجرایش در خود می‌بیند؛ چراکه از اساس، نفت کم‌کم به کالایی تبدیل می‌شود که عرضه در بازار برای آن اشباع شده است.

عربستان سعودی، یکی از بزرگ‌ترین دارندگان ذخایر نفت و یکی از سه تولیدکننده بزرگ این محصول در جهان، وعده داده که تا سال ۲۰۳۰ میلادی اقتصادش را به یک اقتصاد غیرنفتی بدل خواهد کرد. از آن سو، قطر، رقیب دیرینه ایران در میدان گازی «پارس جنوبی» (یا به قول قطری‌ها، میدان «گنبد شمالی»)، چند سالی است که از «اوپک» خارج شده تا تمام تمرکزش را بر روی تولید و صادرات «گاز طبیعی» بگذارد. به این ترتیب، ظاهراً قطری‌ها هم می‌خواهند به سمت سوختی جدیدتر، به غیر از نفت بروند. از آن سو، مسابقه پرسرعت کنار گذاشتن بنزین به‌عنوان سوخت خودرو در فاصله سال‌های ۲۰۳۰ تا ۲۰۴۰ میلادی، بیش از پیش نفت را به کالایی مربوط به گذشته تبدیل خواهد کرد. بر همین اساس، کشورهایمانند چین، بریتانیا، آلمان، فرانسه و حتی برزیل، اعلام کرده‌اند که در فاصله سال‌های مورد اشاره، تولید هر نوع خودروی بنزینی را متوقف و ممنوع می‌کنند. به این ترتیب، ظاهراً نفت روزبه‌روز اهمیت خود را از دست می‌دهد و این یعنی یک زنگ خطر برای کشورهایی که اقتصادشان به نفت وابسته است.

▼ سوءبرداشت انرژی

از سوی دیگر کارشناسان معتقدند که یک سوءبرداشت در حوزه سیاست‌گذاری منجر نشده که تاراج انرژی رخ دهد و کشور در بخش‌های آب، برق، گاز و نفت دچار کمبود شود. این سوءبرداشت هم عبارت از این است که هر سیاست‌گذار هر چه عرضه را بیشتر کند، مشکلات کمتر خواهد شد. در صورتی که اولین قانون اقتصادی، یعنی قانون عرضه و تقاضا استدلال می‌کند چنانچه منابع عرضه افزایش یابد، تقاضا هم به دنبالش زیادتر می‌شود. اما سوءبرداشت ذکر شده بین سیاست‌گذاران در حوزه انرژی موضوعی پذیرفته‌شده است و تأکید دارد که در هر شرایطی کمبود آب، گاز و برق در هر شهری با افزایش عرضه جبران می‌شود. غافل از اینکه این کار این پیام را به مصرف‌کنندگان انرژی و نیرو ارسال می‌کند که قرار است دولت، مازاد مصرف را به هر قیمتی تأمین کند و به محض اینکه انرژی مصرف‌شده، تأمین شد مصارف جدید منابع تازه را می‌بلعد و این سیکل معیوب تا ابد الدهر، ادامه پیدا می‌کند. با این حال، همان‌طور که از متن مناظره‌ها در این چند شب اخیر برمی‌آید، سیاست‌گذار به این مقوله‌هایی توجه یا کم توجه است. دولت‌های مختلف در سال‌های اخیر، سعی کرده‌اند مشکل کمبود انرژی و آب را در استان‌های گوناگون با انتقال آب، لوله‌کشی گاز یا دادن نوبت خاموشی به صنایع برای تأمین برق خانگی، حل کنند.

اظهاری می‌کند: درست است که لازم نیست کاندیداها در همه بخش‌ها صاحب‌نظر باشند اما متأسفانه، هیچ‌یک حتی مشاورهای توانمندی در بخش انرژی ندارند. چراکه آنچه تا امروز به‌عنوان مشکل اصلی کشور باید به آن اشاره می‌شد و راه‌حلی درباره‌اش ارائه داده می‌شد را به کلی نادیده گرفتند.

باباخانی تأکید می‌کند که مردم باید بدانند وزیر انرژی و وزیر اقتصاد کاندیداها کیستند زیرا آن‌ها احتیاج دارند که تکلیف سازمان بورس، انرژی و وضعیت اقتصادی کشور مشخص باشد. اگر این سه عامل معرفی نشوند، مردم ناامید می‌شوند. این کارشناس بین‌المللی همچنین تأکید می‌کند: وابسته کردن کشور تنها به دو یا سه انرژی و سرمایه‌گذاری نکردن برای انرژی‌های تجدیدپذیر یک اشتباه بزرگ استراتژیک در حوزه مدیریتی است و اگر امروز دنبال راه‌حل نباشیم، با بحران انرژی مواجه خواهیم شد.

او یادآوری می‌کند: لازم است حتماً بدانیم که کدام فرد با کدام چارچوب فکری در دولت چهاردهم وزیر نفت و انرژی است زیرا حتی اگر این شخص تأیید صلاحیت نشود هم فرد دیگری با همان برنامه، جایگزین او می‌شود.

باباخانی یادآوری می‌کند: در بخش انرژی، در سیزده دوره قبلی یک مسیر اشتباه طی شده است و مدام تولید بیشتر در دستور کار قرار گرفته است. زیرا تولید بسیار زیاد بدون برنامه‌ریزی برای آینده و مدیریت مصرف، صورت گرفته. همیشه یک مسیر اشتباه طی شده و مدام تولید، بدون برنامه‌ریزی برای آینده فرد بخش کوچکی از انرژی است. مشکل کشور در زمینه انرژی مدیریت مصرف و برنامه‌ریزی برای چند سال آینده و نسل بعد از ماست.

▼ بحران انرژی از ۱۴۰۵ آغاز می‌شود

کارشناس بین‌المللی حوزه انرژی افزود: هیچ‌یک از رؤسای جمهور در سیزده دولت، کار خاصی انجام ندادند. دولت چهاردهم اگر بخواهد جای دولت سیزدهم باشد و همان مسیر را ادامه دهد کشور به مشکلات زیادی بر می‌خورد اما خب کاندیداها در مناظره نشان دادند حتی در حفظ مسیر موجود دولت‌های قبلی نیز توانمند نیستند و این منجر به فاجعه خواهد شد زیرا بحث صرفاً بر سر بحران انرژی نیست؛ جهان در حال گذار از انرژی‌های فسیلی به انرژی‌های تجدیدپذیر است و مالیاتی که بر روی تولید کربن بسته می‌شود نیز جدی است. از سال ۱۴۰۵ در تولید و مصرف و برنامه‌ریزی برای آینده دچار بحران انرژی خواهیم شد. ما نیاز داریم که امروز در دولت چهاردهم برنامه‌ای با نگاه به مسیری که دنیا طی می‌کند مشاهده کنیم.

باباخانی افزود: سال گذشته با میانگین ۳/۶ تا ۳/۶ میلیون بشکه نفت در روز با قیمت اوپک حدود ۱۱۰ میلیارد دلار نفت، از زیرزمین برداشت کردیم. اگر گازی که به شبکه لوله‌تزیق شده است را هم حساب کنیم، ۲۷۵ میلیارد مترمکعب به قیمت ۲۵

